

Publicerad 2010-08-06 16:26 av Pia S

Vid tidens ände

För hoppet
om ett uns
av din kärlek
lätt jag dig
slå sönder
mitt jag

Otaliga var
de gånger
jag försökte
limma ihop
bitarna
till någon
du ville älska

Till ingen
lät jag dig
göra mig
men när jag
rör dig nu
insvept
i vredens flammor
får du också
känna smärta

Men när vi virvlar
genom himlen
är det gnistrande
som ett stjärnfall
och mitt ansikte
kommer att vara
det sista du ser

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pia S med Poeter.se id #2379 innehar upphovsrätten